

Arrest

nr. 207 755 van 16 augustus 2018
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VANDER VELPEN
Atletenstraat 31
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 maart 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 februari 2018, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 maart 2018 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. VANDER VELPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 januari 2018 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 16 februari 2018 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) dat deze aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is.

Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 20 februari 2018 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.01.2018 werd ingediend en op datum van 05.02.2018 werd geactualiseerd door :

B.i, R. (R.R.: …)

nationaliteit: Marokko

geboren te B. op (...)1977

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De studie van het administratief dossier toont aan dat betrokkene op 14.01.1984, samen met zijn moeder mevrouw B. H. (R.R....), in België aankwam in het kader van gezinshereniging met zijn vader dhr. B. A. (R.R. ...). Op 26.06.1984 werd betrokkene in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen, op 22.06.2007 omgezet naar een C-kaart, geldig tot 08.06.2012. Echter, op datum van 13.02.2009 werd betrokkene afgevoerd van ambstwege. Zijn vraag tot herinschrijving op 12.03.2013 werd geweigerd op 18.06.2013. Betrokkene deed nog tweemaal een aanvraag gezinshereniging, op basis van zijn Belgische vader, namelijk op 06.02.2014 en op 24.09.2014, deze werden echter geweigerd respectievelijk op 04.08.2014 en op 18.03.2015. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene op 11.06.2009 veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van veertig maanden door het Hof van Beroep te Antwerpen wegens ‘Verdovende middelen: het niet eerbiedigen van de controleformaliteiten: bezit: handel (herhaling)’. Betrokkene was namelijk in staat van wettelijke en bijzondere herhaling daar hij reeds op 14.08.2003 veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van één jaar voor ‘verdovende middelen: handel:bezit’. Momenteel zit betrokkene zijn gevangenisstraf van veertig maanden uit in de penitentiare instelling te Merksplas en dit sinds 14.11.2014. Ook de periodes van 04.07.2003 tot 09.09.2003 en van 27.11.2006 tot 14.03.2007 zat betrokkene opgesloten in de gevangenis wegens drugsgelateerde feiten (handel:bezit). Uit de activiteiten waarvoor hij op 11.06.2009 werd veroordeeld blijkt dat hij door zijn persoonlijk gedrag en handelen onbetwistbaar een ernstig gevaar vormt voor de openbare veiligheid van de Belgische samenleving. De zwaarte van de gevangenisstraf vormt daartoe onmiskenbaar een duidelijke indicatie. Hij trok geen enkele lering uit zijn eerste opsluiting in de gevangenis in 2003 en zijn veroordeling, noch uit zijn tweede en langere verblijf in de gevangenis in 2006 voor handel in verdovende middelen. Hierdoor kan hem geen gunstige regeling worden toegestaan. Betrokkenes persoonlijke gedrag vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde en openbare veiligheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij in België is opgegroeid, dat hij zijn hele leven in België heeft doorgebracht, dat al zijn naaste familieleden de Belgische nationaliteit hebben, dat hij geen banden meer heeft met zijn land van herkomst, dat hij beseft dat hij verkeerd was, dat hij financieel onderhouden zou worden door zijn ouders en artikel 8 EVRM.

Niettegenstaande wij de gehele situatie van betrokkene hebben bekeken, dienen wij te stellen dat de bescherming van de openbare orde zwaarder doorweegt dan de belangen van betrokkene en zijn Belgische gezinsleden. Betrokkene heeft zich namelijk niet éénmaal maar wel driemaal schuldig gemaakt aan feiten van drugshandel, een eerste maal in 2003, in 2006 werd hij voor gelijklopende feiten opgesloten in de gevangenis (van 27.11.2006 tot 14.03.2007) en in 2009 werd betrokkene veroordeeld tot een gevangenisstraf van veertig maanden, opnieuw voor drugshandel. Betrokkenes actieve bijdrage aan de drugshandel vormt een reëel, actueel en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en veiligheid. Deze feiten zijn zwaarwichtig genoeg om te stellen dat betrokkene een ernstig gevaar betekent voor onze openbare orde. Bovendien is er in het geval van betrokkene sprake van recidive. Het is in het belang van onze samenleving om betrokkene hier geen verblijf toe te staan. Dit

belang primeert op de overige belangen, met de name de belangen van betrokkene, die hier opgroeide en verblijft sinds 1984 en dit van zijn Belgische gezinsleden.

Betrokkene haalt aan dat hij al meer dan 33 jaar in België zou verblijven, dat hij hier opgegroeide en dat hij geen banden meer heeft met zijn land van herkomst. Dat betrokkene een lang verblijf in België kent, wordt door ons niet betwist. Betrokkene kwam effectief reeds in 1984 naar België in het kader van gezinshereniging en hij was in het bezit van een legaal verblijf tot 13.02.2009. Echter, we stellen vast dat het betrokkene zelf is die zijn belangen heeft geschaad door zijn persoonlijk gedrag en door zijn feiten van openbare orde. Meer nog, betrokkene koos herhaaldelijk voor drugshandel. Hij trok geen enkele lering uit zijn gedrag en was eerst in 2003 en later in 2007 opnieuw betrokken bij drugshandel. Ook zijn verblijf in de gevangenis van 27.11.2006 tot 14.03.2007 bracht betrokkene niet op andere gedachten. Hij trok geen enkele lering uit zijn eerste veroordeling en uit zijn verblijf uit de gevangenis maar recidiveerde nogmaals en werd in 2009 dan ook veroordeeld tot veertig maanden effectieve gevangenisstraf. Betrokkene verblijft sinds 04.11.2014 tot op heden in de gevangenis.

Betrokkene draagt zelf de volle verantwoordelijkheid voor de situatie waarin hij zich nu bevindt. Het is de eigen persoonlijke keuze van betrokkene geweest om zijn mogelijkheden in België, die hij had door zijn legaal verblijf hier, niet te benutten. Betrokkene koos tot driemaal toe voor drugshandel ondanks alle mogelijkheden die hij had om zijn leven hier op een normale wijze uit te bouwen. Betrokkene draagt dan ook ten volle de verantwoordelijkheid voor de situatie waarin hij zich nu bevindt. Betrokkene verwijst naar het feit dat hij in 2009 nog gewerkt zou hebben. Echter, we stellen echter vast dat betrokkene door zijn herhaaldelijke betrokkenheid bij drugshandel duidelijk geopteerd heeft voor gemakkelijk geldgewin en niet voor het eerlijk zijn kost verdienen door te werken. Wat betreft het feit dat betrokkene geen banden meer zou hebben met Marokko, dat hij er geen familie meer zou hebben noch enig ander sociaal netwerk, merken we op dat betrokkene altijd de Marokkaanse nationaliteit heeft gehad en dat zijn beide ouders geboren en getogen zijn in Marokko, niettegenstaande het feit dat zijn ouders momenteel de Belgische nationaliteit verworven hebben en hier al jarenlang verblijven. We mogen er dus vanuit gaan dat er nog steeds enige banden met Marokko zijn. Bovendien bevat het administratief dossier een paspoort van betrokkene dat verschillende in- en uitreisstempels van Marokko bevat uit 2009 en 2010. Dus minstens in die periode bestonden er nog steeds banden tussen betrokkene en zijn land van herkomst, hoewel hij op dat ogenblik reeds jarenlang in België verbleef.

Zijn opgebouwde banden met België (die we veronderstellen maar waarvan betrokkene bij huidige aanvraag 9bis geen enkel bewijs voorlegt) wegen niet op dat tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij door zijn persoonlijk en herhaaldelijk gedrag vormt voor de openbare orde.

Betrokkene haalt aan dat hij verkeerd is geweest in het verleden door zich in te laten met straffbare feiten. Hij zou nu tenvolte beseffen wat hij op het spel heeft staan en dat hij hierdoor zijn hele leven en gezinsleven dreigt kwijt te spelen. Hij zou beseffen dat hij geen kansen meer zal krijgen en dat hij zich geen misstappen meer kan permitteren. Echter, deze beweringen kunnen niet aanvaard worden. Betrokkene werd veroordeeld in 2009 en verblijft sinds 04.11.2014 tot op heden in de gevangenis. Enige verbetering in het gedrag van betrokkene dat afbreuk zou doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde kan niet worden vastgesteld. Het gegeven dat hij beseft dat hij verkeerd was, is onvoldoende, te meer daar we vaststellen dat het in het geval van betrokkene om recidivisme gaat. Betrokkene zit momenteel in de gevangenis omdat hij herhaaldelijk betrokken was bij drugshandel. De loutere bewering dat hij beseft dat hij verkeerd is geweest, is dan ook ruim onvoldoende om een verblijfsmachtiging toe te staan.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM en wijst op het feit dat hij een zeer hechte band zou hebben met zijn ouders en andere familieleden en dat zijn ouders en andere familieleden hem zeer regelmatig zouden bezoeken in de gevangenis. Betrokkene beroept zich op de aanwezigheid van zijn ouders, broers en zussen op het Belgische grondgebied, het feit dat zij de Belgische nationaliteit hebben en dat hij een zeer hechte band met hen zou hebben en dat hij financieel afhankelijk zou zijn van zijn ouders. We merken echter op dat de band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen niet noodzakelijk onder de bescherming valt van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden).

Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu, legt betrokkene enkel het bewijs voor dat zijn gezinsleden hem opzoeken in de gevangenis maar dit toont niet aan dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden. De aangehaalde financiële afhankelijkheid wordt op geen enkele manier aangetoond bij huidige aanvraag 9bis. De vermeende financiële afhankelijkheid van zijn vader werd bovendien reeds besproken in de negatieve beslissingen van de dienst gezinshereniging d.d. 04.08.2014 en 18.03.2015 (waarin gesteld wordt dat hij onvoldoende aantoonde in het verleden ten laste te zijn van de referentiepersoon en waarin wordt verwezen naar het feit dat hij ten laste is van de Belgische staat gezien zijn verblijf in de gevangenis). Bovendien verblijft betrokkene sinds 04.11.2014 in de gevangenis en is er dus geen sprake van een gezinsleven. Er dient verder te worden opgemerkt dat hoewel artikel 8 EVRM stelt dat het recht op privé-leven door de overheid dient gerespecteerd te worden, dat in hetzelfde artikel 8 EVRM, lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Uit hetgeen voorafgaat blijkt duidelijk dat betrokkene een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Niettemin hebben wij ook nagegaan of de bescherming van de openbare orde in verhouding staat met de concrete individuele belangen van de verzoekende partij en zijn gezin. Uit hetgeen voorafgaat blijkt duidelijk dat wij tot de conclusie kwamen dat de actuele, werkelijke en onvoldoende ernstige bedreiging die betrokkene vormt door zijn persoonlijk gedrag voor de openbare orde en veiligheid zwaarder doorweegt dan de belangen van betrokkene en zijn gezinsleden. Aan betrokkene kan geen verblijfsmachtiging worden toegestaan.”

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de vreemdelingenwet, er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). De verzoeker geeft in zijn uiteenzettingen ter ondersteuning van het enig middel tevens uitdrukkelijk aan dat de materiële motiveringsplicht is geschonden.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“Dat de bestreden beslissing van de Staatssecretaris voor Migratie -en asielbeleid een beslissing van bestuurshandeling uitmaakt zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering van de administratieve bestuurshandelingen dient te worden gemotiveerd.

Dat bijgevolg de Staatssecretaris van Migratie en asielbeleid zijn beslissingen op gemotiveerde wijze dient te nemen en dat zulks niet is geschied.

Dat dit niet geschied is, minstens op zeer gebrekkige wijze, moge onder meer blijken uit de hierna opgesomde vergissingen en fouten in de bestreden beslissing van de Staatssecretaris van migratie- en asielbeleid.

Dat het Hof van Cassatie geoordeeld heeft nav. de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd; (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932, I, 166.)

Dat dit principe eveneens werd opgenomen in de Grondwet, m.n. onder art. 149 van de Grondwet;

Dat een ondeugdelijk gemotiveerde bestuurshandeling leidt tot een gemis van een wezenlijke waarborg tegen willekeur en geldt als bewijs dat de Staatssecretaris van Migratie -en asielbeleid de hem voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht heeft en zijn uitspraak niet beredeneerd heeft;

Dat er in casu sprake is van een onjuiste motivering van de beslissing.

De argumenten van verweerster om de aanvraag tot regularisatie conform artikel 9 bis vreemdelingenwet ten gronde te weigeren betreffen, kort samengevat, de volgende:

1. *Betrokkene vormt door zijn persoonlijk gedrag een “actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde en de openbare veiligheid.”*

Immers zo stelt verweerster:

- *Verzoeker zit sinds november 2014 een straf van 40 maanden uit in de gevangenis van Wortel;*
 - *Ook de periodes van 04.07.2003 tot 09.09.2003 en van 27.11.2006 tot 14.03.2007 zat betrokkene in de gevangenis wegens druggerelateerde feiten;*
 - *Uit de activiteiten waarvoor hij in 2009 werd veroordeeld blijkt dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag en handelen onbetwistbaar een ernstig gevaar vormt voor de openbare veiligheid. Dit blijkt ook uit de zwaarte van de straf van 40 maanden.*
2. *Verweerster is van mening dat de openbare orde zwaarder doorweegt dan de belangen van verzoeker en zijn Belgische gezinsleden.*

Hiervoor worden volgende argumenten gegeven:

- *Verzoeker zou zich niet éénmaal, maar driemaal schuldig hebben gemaakt aan feiten van drugshandel, met name in 2003, 2006 en 2009;*
- *Nogmaals benadrukt verweerster dat verzoeker door deze veroordelingen een reëel en actueel en voldoende gevaar vormt voor de Belgische openbare orde en veiligheid.*
- *Verweerster legt de nadruk op het herhaaldelijk karakter van de feiten; Verzoeker trok geen enkele lering uit zijn gedrag. Ook zijn verblijf in de gevangenis van 27.11.2006 tot 14.03.2007 bracht verzoeker niet op andere gedachten. Verzoeker zou na dit verblijf in de gevangenis opnieuw zijn gerecidiveerd en in 2009 nogmaals veroordeeld zijn geweest, ditmaal tot een gevangenisstraf van 40 maanden.*
- *Met het gegeven dat verzoeker in 2009 nog gewerkt zou hebben, kan verweerster geen rekening houden, gelet op het feit dat verzoeker via zijn drugshandel duidelijk geopteerd heeft voor gemakkelijk geldgewin;*
- *Verzoeker heeft nog wel banden met Marokko, want zijn ouders zijn van Marokkaanse origine en verzoeker zou in 2009 en 2010 nog een aantal keren naar Marokko zijn gereisd.*
- *Verweerster ontkent niet dat verzoeker een gezinsleven in België heeft en zijn hele leven in België heeft gewoond, gestudeerd en verbleven, maar deze banden wegen niet op tegen “het ernstig en actueel gevaar” voor de openbare orde.*

Wat betreft de schending van artikel 8 EVRM:

Is verweerster van mening dat verzoeker meerderjarig is en dat bijgevolg bijkomende elementen moeten worden aangetoond van afhankelijkheid die anders zijn dan gewone affectieve banden; Dit is volgens verweerster niet het geval. Er is geen financiële afhankelijkheid gelet op het verblijf van verzoeker in de gevangenis;

2. Zijn verblijf in de gevangenis maakt overigens een gezinsleven onmogelijk;

3. Artikel 8 EVRM, lid 2 bepaalt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Conclusie van verweerster na een afweging van de individuele belangen van verzoeker en de bescherming van de openbare orde: de actuele, werkelijke en ‘onvoldoende’ ernstige bedreiging die verzoeker vormt door zijn persoonlijk gedrag voor de openbare orde en veiligheid zwaarder doorweegt dan de belangen van verzoeker en diens gezinsleden.

Verwerende partij kan niet akkoord gaan met deze motivering omdat een aantal beweringen van verweerster absoluut niet stroken met de realiteit.

Verzoeker geeft een overzicht van de onjuistheden:

1. Verzoeker zou zich niet éénmaal, maar driemaal schuldig hebben gemaakt aan feiten van drugshandel, met name in 2003, 2006 en 2009 en ook het verblijf van verzoeker in de gevangenis van 27.11.2006 tot 14.03.2007 zou hem niet op andere gedachten hebben gebracht. Verzoeker zou na dit verblijf in de gevangenis opnieuw zijn gerecidiveerd en in 2009 nogmaals veroordeeld zijn geweest, ditmaal tot een gevangenisstraf van 40 maanden.

Deze beweringen kloppen niet.

Verzoeker heeft zich in 2009 nooit schuldig gemaakt aan nieuwe feiten van drughandel. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker voor de eerste keer veroordeeld werd in 2003. Het betrof een straf met uitstel. Verzoeker was op dat ogenblik nog zeer jong, 19 jaar. Verzoeker werd een tweede maal veroordeeld op 21.03.2008 (vonnis van de correctionele rechtbank te Antwerpen, kamer 8C) voor feiten betrekking op de periode van 1.11.2005 tot 28.11.2006. Tegen deze veroordeling werd beroep aangetekend, doch bevestigd bij arrest van 11.06.2009. Uit het administratief dossier blijkt geenszins dat verzoeker zich aldus in 2009 “opnieuw” schuldig zou hebben gemaakt aan feiten van drughandel. Zijn verblijf in de gevangenis van 27.11.2006 tot 14.03.2007 betreft de voorlopige hechtenis voor de feiten waarvoor hij in maart 2008 in eerste aanleg werd veroordeeld. Deze voorhechtenis heeft verzoeker wel degelijk op andere gedachten gebracht en verzoeker heeft wel degelijk lering getrokken uit zijn verblijf in de gevangenis, aangezien hij nadien GEEN nieuwe feiten meer heeft gepleegd. Verzoeker werd na 3.5 maanden voorhechtenis door de raadkamer in voorlopige vrijheid gesteld. Deze schatte de kans op de recidive op dat ogenblik dus niet zo groot, anders was verzoeker uiteraard niet in voorlopige vrijheid gesteld. Sindsdien is verzoeker ook niet meer in aanraking geweest met justitie, noch politie. Verzoeker heeft zich dus slechts tweemaal schuldig gemaakt aan drughandel en dit in de periode voor 2003 en in de periode november 2005 tot november 2006.

2. Verzoeker zou door zijn herhaaldelijke aanrakingen met drughandel “een reëel en actueel en voldoende gevaar vormt voor de Belgische openbare orde en veiligheid”.

Verweerster verduidelijkt echter in haar beslissing niet het actuele karakter van het gevaar dat verzoeker zou vormen voor de Belgische openbare orde. De laatste feiten dateren immers van meer dan 11 jaar geleden.

Verzoeker heeft getracht zich te herpakken, doch werd in 2009 spijtig genoeg ambtshalve geschrapt ten gevolge van een gedwongen uithuiszetting door de Vrederechter. Het is ingevolge deze ambtelijke schrapping dat verzoeker zijn verblijfsvergunning verloor en dus niet omwille van de strafbare feiten die hij heeft gepleegd in het verleden. Verzoeker was in het bezit van een geldig verblijfsdocument tot 06.06.2012. Hij vroeg echter niet tijdig een verlenging aan. Echter in de periode tussen de laatste veroordeling door het Hof van Beroep in juni 2009 en juni 2012 werd op geen enkel ogenblik beslist om het verblijf van verzoeker te beëindigen omwille van de door hem opgelopen correctionele veroordelingen of het actuele en reële gevaar dat verzoeker op dat ogenblik vormde voor de Belgische openbare orde en veiligheid.

In 2013 werd om een herinschrijving verzocht, doch deze werd geweigerd wegens een gebrek aan geldige verblijfsvergunning. Sindsdien heeft verzoeker dus getracht op diverse manieren opnieuw in het bezit te komen van een geldig verblijfsdocument, doch zonder enig resultaat.

In februari 2014 vroeg verzoeker opnieuw gezinshereniging aan met zijn Belgische ouders. Deze aanvraag werd geweigerd.

In augustus 2014 werd verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart, doch klaarblijkelijk ten onrechte, gelet op het feit dat verzoeker op 04.08.2014 een weigeringsbeslissing had ontvangen in zijn procedure gezinshereniging.

Op 24.09.2014 deed verzoeker een nieuwe aanvraag gezinshereniging met zijn Belgische vader. Deze werd afgewezen op 26.06.2015 opnieuw omdat verweerster van mening was dat geen financiële banden werden aangetoond tussen verzoeker en zijn Belgische ouders.

Op geen enkel ogenblik wordt in deze voorgaande weigeringsbeslissingen gewezen op het mogelijks actueel en reëel gevaar dat verzoeker vormt voor de Belgische openbare orde.

3. Met het gegeven dat verzoeker in 2009 nog gewerkt zou hebben, kan verweerster geen rekening houden, gelet op het feit dat verzoeker via zijn drugshandel duidelijk geopteerd heeft voor gemakkelijk geldgewin;

Dat drughandel leidt tot gemakkelijk geldgewin kan niet worden ontkend, doch verzoeker is met deze strafbare praktijken gestopt en heeft na zijn voorhechtenis die ten einde kwam in 2007 getracht zijn leven terug op de rails te krijgen. Vandaar dat hij ook in 2009 werk heeft gezocht en ook gevonden. Dit betreft dus juist een indicatie dat verzoeker reeds in 2009 de drughandel achter zich had gelaten.

4. Verzoeker heeft nog wel banden met Marokko, want zijn ouders zijn van Marokkaanse origine en verzoeker zou in 2009 en 2010 nog een aantal keren naar Marokko zijn gereisd.

Het loutere feit dat verzoeker nog tweemaal op vakantie is geweest in Marokko, houdt uiteraard niet in dat verzoeker beschermingswaardige banden heeft met zijn land van herkomst. Verzoeker woont sinds zijn 5 e levensjaar in België. Zijn volledige familie, broers en zussen en ouders wonen in België en hebben allen de Belgische nationaliteit. Dit wordt door verweerster ook niet ontkend. Ook verzoeker zelf zou in aanmerking komen voor de Belgische nationaliteit, moest hij geen strafrechtelijk verleden hebben gehad.

De conclusie van verweerster, met name dat verzoeker nog steeds een actueel en reëel gevaar vormt voor de Belgische openbare orde en veiligheid en dat dit gevaar zwaarder doorweegt dan de individuele belangen van verzoeker is dan ook gesteund op feitelijke onjuistheden.

Het klopt dat verzoeker tweemaal werd veroordeeld voor druggerelateerde feiten, maar deze feiten dateren van meer dan 11 jaar geleden. De eerste veroordeling betreft trouwens een veroordeling met uitstel, doch werd effectief door zijn nieuwe veroordeling in 2008.

Verzoeker is echter pas zeer laatst in november 2014 in de gevangenis beland, gelet op het feit dat hij een hele tijd ambtelijk geschrapt was en in juni 2012 zijn verblijfsvergunning verloor gelet op het feit dat hij niet tijdig een verlenging heeft aangevraagd.

Het loutere feit dat hij momenteel deze gevangenisstraf uitzit (zoveel jaren na datum) betekent uiteraard niet automatisch dat verzoeker nog steeds een "actueel" gevaar vormt voor de Belgische openbare orde en veiligheid.

Aangezien de bestreden beslissing in casu voldoende feitelijke grondslag mist, maakt de beslissing een schending uit van de materiële motiveringsplicht en artikel 8 EVRM."

3.2. De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Bij lezing van de toelichting van het middel stelt de verwerende partij evenwel vast dat verzoeker daarin inhoudelijke kritiek levert, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt van het materieel recht, en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht vervat in de twee wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P.1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is dus bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Waar verzoeker klaarblijkelijk het tegenovergestelde aanneemt, is zijn toelichting niet afgestemd op de rechtsregels waarvan hij de schending opwerpt, zodat het enig middel in rechte faalt.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verwerende partij bijkomend nog op dat de juridische beschouwingen die in verzoekers uiteenzetting voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

Verzoeker meent dat de bovenstaande motivering niet kan volstaan, nu de elementen inzake de feiten van drughandel niet zouden kloppen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft de volgende feitelijkeheden in aanmerking genomen:

- Verzoekende partij werd op 11.06.2009 veroordeeld tot een gevangenisstraf van veertig maanden door het hof van beroep te Antwerpen wegens verdovende middelen. verzoekende partij werd in staat van wettelijke en bijzondere herhaling geacht gezien hij reeds op 14.08.2003 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar in verband met verdovende middelen;*
- Verzoekende partij heeft in de gevangenis verbleven van 04.07.2003 tot 09.09.2003, van 27.11.2006 tot 14.03.2007 en verblijft er thans ook sinds 14.11.2014.*

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers beschouwingen geen afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing.

Er kon wel degelijk door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging worden vastgesteld dat de bescherming van de openbare orde zwaarder doorweegt dan de belangen van verzoekende partij en diens gezinsleden.

Daar waar er wordt gesteld dat verzoekende partij zich niet éénmaal maar driemaal schuldig heeft gemaakt aan feiten van drughandel, verduidelijkt de gemachtigde zich als volgt:

- Een eerste maal in 2003 (werd verzoekende partij veroordeeld en heeft in de gevangenis verbleven),*
- In 2006 werd verzoekende partij voor gelijklopende feiten opgesloten in de gevangenis (van 27.11.2006 tot 14.03.2007),*
- en in 2009 werd verzoekende partij veroordeeld tot een gevangenisstraf van 40 maanden, opnieuw voor drughandel.*

Het is aldus wel duidelijk dat verzoekende partij zich op verschillende momenten geconfronteerd wist met gevolgen van zijn misstappen en de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging hierop doelde.

Op grond van het voormelde werd terecht geoordeeld dat verzoekende partij haar actieve bijdrage aan de drughandel een reëel, actueel en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en veiligheid. Deze feiten zijn zwaarwichtig genoeg om te stellen dat verzoekende partij een ernstig gevaar betekent voor de openbare orde. Bovendien is er in geval van verzoekende partij sprake van recidive. Het is in het belang van de samenleving om verzoekende partij geen verblijf toe te staan: het belang van de samenleving primeert op de overige belangen, met name de belangen van verzoekende partij.

Het is duidelijk dat verzoekende partij meerdere malen koos voor drughandel: verzoekende partij kan dit niet dienstig gaan betwisten in het verzoekschrift. Het is dan ook terecht dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft vastgesteld dat verzoekende partij geen enkele lering uit de eerste veroordeling en uit zijn verblijf in de gevangenis heeft getrokken.

Gelet op de recidive en de zwaarte van de gevangenisstraf, kon de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging wel degelijk afleiden dat het persoonlijk gedrag en handelen van verzoekende partij onbetwistbaar een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en veiligheid.

het thans voorhouden als zouden de laatste feiten dateren van meer dan 11 jaar geleden, doet hieraan geen afbreuk. Terwijl ook geenszins uit het oog mag worden verloren dat verzoekende partij sinds 14.11.2014 in de gevangenis verblijft en het aldus niet onredelijk is om te verwachten dat er in die periode geen nieuwe feiten meer worden gepleegd. De beschouwingen nopens de laattijdigheid van het uitzitten van zijn gevangenisstraf zijn niet van die aard afbreuk te doen aan de vaststellingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

Het gegeven dat in eerdere weigeringsbeslissingen ten aanzien van verzoekende partij niet werd gewezen op een gevaar voor de openbare orde, doet geen afbreuk aan de deugdelijke motieven van de in casu bestreden beslissing.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft ook besloten dat enige verbetering in het gedrag van betrokkene dat afbreuk zou kunnen doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat verzoekende partij vormt, niet werd vastgesteld: het gegeven dat verzoekende partij thans zou beseffen dat zij verkeerd was, is onvoldoende, te meer daar er kan worden vastgesteld dat reeds sprake is van recidivisme.

In de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft verzoekende partij ook gewezen op het feit dat hij in 2009 nog zou hebben gewerkt. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft hieromtrent evenwel terecht gemotiveerd dat door de herhaaldelijke betrokkenheid van verzoekende partij zij duidelijk heeft geopteerd voor gemakkelijk geldgewin en niet voor het eerlijk haar kost verdienen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft – gelet op de voorhanden zijnde elementen in het kader van drugshandel – terecht vastgesteld dat het werken in 2009 geenszins van die aard is om tot de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te doen besluiten.

Tot slot meent verzoekende partij in het verzoekschrift dat het loutere feit dat verzoekende partij nog op vakantie is geweest naar Marokko niet maakt dat zij er beschermenswaardige banden heeft.

Uit lezing van de bestreden beslissing merkt verweerder op dat er door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging terecht werd vastgesteld dat er nog sprake moet zijn van enige banden met Marokko, en dit om de volgende redenen:

- verzoekende partij heeft de Marokkaanse nationaliteit,*
- de ouders van verzoekende partij zijn geboren en getogen in Marokko,*
- het paspoort van verzoekende partij bevat verschillende in- en uitreisstempels van Marokko in 2009 en 2010. Dus minstens in die periode bestonden er nog banden tussen verzoekende partij en zijn land van herkomst, hoewel zij op dat ogenblik reeds jarenlang in België verbleef.*

Terwijl nopens het ingeroepen artikel 8 EVRM ook een deugdelijke motivering in de bestreden beslissing werd opgenomen.

Het is terecht opgemerkt dat de band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen niet noodzakelijk onder de bescherming valt van artikel 8 EVRM.

Hoewel het gezinsleven van ouders en hun minderjarige kinderen wordt verondersteld, kan, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarige kinderen gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Immers, “er wordt aangenomen dat in de relatie tussen een ouder en een meerderjarig kind het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden” (R.v.V. nr. 66 750 van 19 september 2011, www.rvv-cce.be).

Ook ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen dienen er bijkomende elementen van afhankelijkheid te worden aangetoond. Verzoekende partij is hierbij in gebreke gebleven.

“Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden.” (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015)

Het bewijs dat de gezinsleden hem opzoeken in de gevangenis maakt niet dat zomaar moet worden aangenomen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden.

Daar waar werd voorgehouden dat er sprake is van een financiële afhankelijkheid, dient verweerder op te merken dat hiervan geen enkel bewijs werd voorgelegd. Terwijl de vermeende financiële afhankelijkheid van haar vader bovendien reeds negatief werd beoordeeld in de beslissingen inzake de aanvragen gezinshereniging.

Het gegeven dat verzoekende partij overigens sinds 4.11.2014 is opgesloten in de gevangenis, toont ook aan dat er geen sprake is van een gezinsleven.

Verzoekende partij laat deze elementen in het verzoekschrift volledig onbesproken. Er is geen sprake van een schending van artikel 8 EVRM.

Het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 is immers een gunstmaatregel, zoals ook uitdrukkelijk wordt vermeld in de bestreden beslissing.

De gemachtigde beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid in het kader waarvan deze vermag te beslissen de door de vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geoordeeld dat verzoekende partij uitgesloten wordt van de gunst van regularisatie omdat hij ernstige feiten van openbare orde heeft gepleegd.

Verzoekers bewering dat hij geen actueel gevaar meer zou vormen voor de openbare orde, volstaat niet om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Terwijl verweerder ten overvloede nog wijst op de bewoordingen in het arrest nr. 51.190 dd. 17.10.2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“3.1.3.2. De verwijzingen in de bestreden beslissing naar de veroordelingen van verzoekster stroken met de gegevens van het dossier. Verzoekster betwist deze veroordelingen niet. In de bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 vernietigde instructie van 19 juli 2009, wordt vermeld dat deze niet van toepassing is op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Verzoekster betwist dat zij een actueel gevaar vormt voor de openbare orde omdat haar laatste veroordeling dateert van 6 september 2007.

De Raad wijst erop dat het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een gunstmaatregel is. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft inzake de gegrondheid van de aanvraag, namelijk of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, een ruime appreciatiebevoegdheid. Het is hierbij niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelt dat een persoon die reeds verscheidene malen strafrechtelijk is veroordeeld in België, de laatste maal nog in 2007, niet in aanmerking komt voor deze gunstmaatregel. Deze vaststelling geldt ongeacht het “actueel” karakter van de bedreiging zoals vermeld in de vernietigde instructie.”

Uit het administratief dossier, alsook uit de motieven van bestreden beslissing, blijkt afdoende welke zeer ernstige feiten van openbare orde verzoekende partij herhaaldelijk op haar kerfstok heeft.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid binnen zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid geheel terecht geconcludeerd heeft dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die verzoekende partij vormt door haar persoonlijk gedrag voor de openbare orde en veiligheid zwaarder doorweegt dan de belangen van verzoekende partij (en diens gezinsleden).

Tot slot, en in zoverre verzoeker tevens verwijst naar artikel 149 van de Grondwet, laat de verwerende partij gelden dat dit artikel de jurisdictionele motiveringsplicht betreft en het derhalve niet kan worden toegepast t.a.v. bestuurshandelingen, hetgeen de in casu bestreden beslissing van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid ontegensprekelijk uitmaakt.

Dit onderdeel van het middel van verzoeker faalt dan ook naar recht.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid heeft geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, geoordeeld dat verzoekende partij haar aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond is.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van alle elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3. Beoordeling

Waar de verweerder in de nota met opmerkingen aangeeft dat de verzoeker geen belang heeft bij de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 nu hij een inhoudelijke kritiek levert op de motieven van de bestreden beslissing, dient te worden opgemerkt dat de verzoeker zijn enig middel afsluit met de conclusie dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt dan ook vanuit dit oogpunt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In zijn enig middel betwist de verzoeker onder meer de vaststellingen dat hij drie maal zou zijn veroordeeld voor druggerelateerde feiten, dat hij zich in 2009 opnieuw schuldig zou hebben gemaakt aan feiten van drughandel en dat hij geen lering zou hebben getrokken uit zijn verblijf in de gevangenis in de periode van 27 november 2006 tot 14 maart 2017. De verzoeker licht toe dat hij zich in 2009 niet schuldig heeft gemaakt aan nieuwe feiten van drughandel en stelt dat zulks ook niet blijkt uit het administratief dossier. Verder wordt opgemerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker een eerste keer werd veroordeeld in 2003 en dat dit een straf met uitstel betrof. Daarna volgende bij vonnis van de correctionele rechtbank te Antwerpen van 2 maart 2008 een tweede veroordeling voor feiten die betrekking hadden op de periode van 1 november 2005 tot 28 november 2006. Tegen deze veroordeling diende de verzoeker hoger beroep in, doch de veroordeling werd door het Hof van Beroep te Antwerpen bevestigd bij arrest van 11 juni 2009. De verzoeker verduidelijkt verder dat het verblijf in de gevangenis van 27 november 2006 tot 14 maart 2007 de voorlopige hechtenis betrof voor de feiten waarvoor hij op 2 maart 2008 werd veroordeeld in eerste aanleg. Hij beklemtoont dat hij na dit verblijf in de gevangenis geen nieuwe feiten meer heeft gepleegd en besluit dat hij zich, in weerwil van hetgeen in de bestreden beslissing wordt gesteld, slechts tweemaal schuldig heeft gemaakt aan drughandel (in de periode voor 2003 en in de periode van november 2005 tot november 2006).

De Raad wijst er op dat wanneer, zoals te dezen, een verzoekende partij op gemotiveerde en onderbouwde wijze betwist dat een beslissing op juiste feitelijke motieven berust, het aan de overheid

toekomst om via het administratief dossier het bestaan van de in haar beslissing vermelde motieven en de deugdelijkheid ervan aan te tonen (cf. RvS 30 juni 2011, nr. 214.282). Een appreciatiebevoegdheid moet immers steeds worden uitgeoefend op grond van toereikende beweegredenen, wat in de eerste plaats veronderstelt dat er beweegredenen bestaan en dat dit bestaan bewezen kan worden.

Samen met de verzoeker stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker slechts tweemaal werd veroordeeld voor druggerelateerde feiten. Zowel uit het uittreksel uit het strafregister van 23 juni 2014 als uit de opsluitingsfiche, gedateerd op 22 september 2017, blijkt dat de verzoeker op 14 augustus 2008 een eerste maal werd veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen (tot een gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel gedurende 3 jaren, behalve 4 maanden effectief) en dat hij een tweede maal werd veroordeeld op 11 juni 2009 door het Hof van Beroep te Antwerpen (tot een gevangenisstraf van 40 maanden), telkens voor bezit en handel in verdovende middelen en de tweede maal ook wegens het niet eerbiedigen van de controleformaliteiten. In het administratief dossier bevindt zich ook een kopie van het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (correctioneel) van 21 maart 2008, waarop wordt vermeld dat de verzoeker hoger beroep heeft aangetekend en dat het Hof van Beroep te Antwerpen zich op 11 juni 2009 over dit beroep heeft uitgesproken. Uit dit vonnis blijkt tevens dat de verzoeker de hem ten laste gelegde feiten heeft gepleegd in de periode tussen 1 november 2005 en 28 november 2006. Uit de opsluitingsfiche van 22 september 2006 blijkt verder dat de verzoeker van 27 november 2006 tot 14 maart 2007 in voorhechtenis werd opgesloten in het kader van de feiten waarvoor hij uiteindelijk op 11 juni 2009 door het Hof van Beroep te Antwerpen definitief werd veroordeeld. De argumentatie van de verzoeker strookt dan ook volledig met de stukken van het administratief dossier.

De gemachtigde gaat dan ook niet uit van de correcte feitelijke gegevens waar hij stelt dat de verzoeker zich *“niet éénmaal maar wel driemaal schuldig gemaakt aan feiten van drugshandel”* en waar hij motiveert dat de verzoeker *“tot driemaal toe [koos] voor drugshandel ondanks alle mogelijkheden die hij had om zijn leven hier op een normale wijze uit te bouwen”*. Verder moet worden vastgesteld dat de gemachtigde de voorliggende feiten niet correct heeft beoordeeld waar hij aangeeft dat de verzoeker *“geen enkele lering [trok] (...) uit zijn tweede en langere verblijf in de gevangenis in 2006 voor handel in verdovende middelen”* en waar hij ook verderop motiveert dat de verzoeker *“geen enkele lering [trok] uit zijn gedrag en [...] eerst in 2003 en later in 2007 opnieuw betrokken [was] bij drugshandel. Ook zijn verblijf in de gevangenis van 27.11.2006 tot 14.03.2007 bracht betrokkene niet op andere gedachten”*. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers niet dat de verzoeker, na de feiten gepleegd in de periode van 1 november 2005 tot 28 november 2006 en waarvoor de verzoeker door het Hof van Beroep te Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 40 maanden, opnieuw overging tot feiten van drughandel. Er kan dan ook niet blijken waarop de gemachtigde zich steunt om te stellen dat de verzoeker geen enkele lering trok uit zijn tweede verblijf in de gevangenis van 27 november 2006 tot 13 maart 2007.

Een schending van de materiële motiveringsplicht is aangetoond.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet aan deze vaststellingen geen afbreuk. De verweerder betwist op zich niet dat de verzoeker niet drie, maar tweemaal feiten van drugshandel heeft gepleegd. Waar de verweerder verwijst naar het gegeven dat de verzoeker wel driemaal van zijn vrijheid werd beroofd, merkt de Raad op dat dit niet wegneemt dat de gemachtigde in de bestreden beslissing wel degelijk ten onrechte heeft gesteld dat de verzoeker zich driemaal schuldig heeft gemaakt aan feiten van drugshandel. De loutere verwijzing naar de drie opsluitingen, doet hieraan geen afbreuk. De verweerder kan in de nota met opmerkingen ook niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde uit de recidive en uit de zwaarte van de gevangenisstraf wel degelijk kon afleiden dat het persoonlijk gedrag en handelen van de verzoeker onbetwistbaar een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en veiligheid. De Raad kan als annulatierechter immers niet in de plaats van de gemachtigde oordelen of deze nog steeds zou hebben besloten dat verzoekers persoonlijke gedrag een actuele, werkelijk en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en de openbare veiligheid, zodat hem geen gunstige regeling kan worden toegestaan en zodat deze bedreiging zwaarder doorweegt dan de belangen van de verzoeker en zijn gezinsleden, indien abstractie zou worden gemaakt van de vaststellingen dat de verzoeker zich niet één maar wel driemaal schuldig maakte aan feiten van drugshandel en dat hij geen enkele lering trok uit zijn verblijf in de gevangenis van 27 november 2006 tot 14 maart 2007 (cf. RvS 16 september 2013, nr. 224.645). De Raad kan niet in de plaats van het bevoegde bestuur beslissen of er nog steeds een even groot gewicht moet worden gehecht aan verzoekers persoonlijke gedragingen wanneer wordt uitgegaan van de correcte feitelijke gegevens, met name dat de verzoeker in 2003 en in 2009 werd veroordeeld voor

feiten van drugshandel in de periode voor 2006 *resp.* in de periode van november 2005 tot november 2006 en dat niet blijkt dat de verzoeker nadien nog nieuwe strafbare feiten heeft gepleegd. Het is aan het bevoegde bestuur om hierover te oordelen.

Het enig middel is in de aangeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 februari 2018, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien augustus tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE